

rural continuat els posin les forces econòmiques sense altre afany que la cerca de la renda, és una vilesa: permetre que el bé dels homes només el dicti el tant per cent que pot donar al capital, és empètir el concepte de la societat; deixar que forces cegues, que baixos instints, regeixin els fets socials, és un atemptat contra la Intelligència. Cal pensar que a l'Europa, durant el segle XIX, les ciutats de més de 100,000 habitants gairebé van decuplar, que llur població va passar de 5 milions a 50 milions; que en 1800 no hi havia cap ciutat que arribés a un milió i que en 1900 n'hi havia sis que traspassaven aquesta xifra; que Barcelona tenia 250 mil habitants en 1861, 600 mil en 1914, 800 mil en 1918, i avui, si no passen, estem ben prop del milió. Deixar que tota aquesta gentada vinguda dels camps a dosi massiva li reguli el seu noble i sà allotjament l'interès del propietari, tindrà forçosament de pas-

sar per les gradacions que ha passat i està passant: el rellogat, la barraca. Els metges, ja que en l'hora del sacrifici se'ns afalaga amb el nom de sacerdots, actuem com a sacerdots i recabem no l'endegament de les valors físiques solament, sinó també les valors espirituals de l'home: per extensió de la societat.

En un dels problemes socials, on amb la misèria vénen les malures i la mort, la ciutat no ha de sentir sols la repugnància estètica davant de tanta lletgesa i tanta brutícia, ni sols l'esperverament davant del perill d'una epidèmia que constantment es cova allí i que quan vingui no s'aconhortarà amb les víctimes que entre els miserables faci, sinó també la repugnància al seu abandonó i l'esperverament d'aquesta epidèmia d'immoralitat i degradació a què condemna les parts nobles d'un poble.

